

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 680/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 745/2014 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 745/2014 z 19. novembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 36 C 274/2011 v procesnej pozícii žalobcu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 22. apríla 2014 tak, že žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu z 22. apríla 2014 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil v časti výroku, ktorým žalobu zamietol. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom odvolacieho konania podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 159/2016 z 27. júna 2017 tak, že dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu. Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a nespravodlivý, pričom argumentuje a predostiera svoj vlastný pohľad na vec. V sťažnosti dopĺňa argumentáciu, ktorú uplatnila v konaní pred všeobecnými súdmi a vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci dochádza k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej označené práva.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol tak, že vysloví porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu, krajskému súdu zakáže pokračovať v porušovaní jej práv, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako aj porušenie jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd sa musel v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota

určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nepovažoval predloženú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta napadnuté rozhodnutie krajského súdu za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd pristúpil najprv k posúdeniu namietaného porušenia práv procesného charakteru, t. j. základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa, vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre

konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť tým, že nepreskúmal neplatnosť výpovede z nájmu a aplikoval a interpretoval relevantné ustanovenia právnych predpisov nielen v rozpore s ich účelom a zmyslom, ale aj priamo s ich znením. Argumentuje tým, že sťažovateľke nebola platne doručená výpoveď, pretože neboli splnené podmienky fikcie podľa § 46 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), keďže odporca zasielal zásielku, ktorá nebola opatrená potvrdením o doručení. Podľa názoru sťažovateľky teda neexistuje doklad – údaje, ktoré by predstavovali vyvrátiteľnú právnu domnienku, a tiež tvrdí, že dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v mieste doručovania zásielky zdržoval,

zaťažuje odporcu, a nie ju ako adresáta zásielky. Pokiaľ krajský súd nesprávne vyložil a aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov, neposkytol ochranu jej označeným právam. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že v konaní pred všeobecnými súdmi bolo zrejmé, keďže predložila spolu so žalobou aj lekárske nálezy, že je zdravotne postihnutá, a preto je možné ju považovať za osobu, u ktorej uplatňovanie základných práv a slobôd, ako aj uplatňovanie prostriedkov na ich ochranu je výrazne sťažené, čo vo veci konajúce súdy nezohľadnili.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia

napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«Žalobkyňa sa žalobou domáha určenia neplatnosti výpovede, ktorá jej bola daná listom žalovaného z 19. 1. 2009. Svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby založil súd prvého stupňa na zistení, že žaloba bola podaná po lehote, ktorá je upravená v ust. § 711 ods. 6 OZ s tým, že uplynutím zákonnej lehoty právo namietať neplatnosť výpovede zaniká.

Odvolaací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom, že nie je potrebné skúmať platnosť výpovede z hľadiska jej obsahu a posúdením existencie zákonných dôvodov v takom prípade, ak bola žaloba o určenie neplatnosti výpovedi podaná po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty...

Výpoveď je jednostranným adresovaným právnym úkonom, ktorý, musí dôjsť druhej zmluvnej strane. Odkaz pod čiarou k ust. § 710 ods. 3 odkazuje pre posúdenie doručovania písomnej výpovede z nájmu bytu výslovne na ust. § 46 O. s. p..

Citované ustanovenie upravuje tzv. obyčajné doručenie zásielky, pri ktorom platí, že adresátovi možno doručiť písomnosť v byte, v sídle, na pracovisku alebo kdekoľvek bude zastihnutý (§ 46 ods. 1 O. s. p.).

Ak nebol adresát zastihnutý, hoci sa zdržuje v mieste doručenia, doručí sa inej dospeljej osobe bývajúcej v tom istom byte alebo v tom istom dome alebo zamestnaný na tom istom pracovisku, ak je ochotná obstarat' odovzdanie písomnosti. Ak nemožno ani takto doručiť, uloží sa písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom vyzve, aby si písomnosť vyzdvihol. Písomnosť sa považuje za doručení dňom, keď bola súdu vrátená, i keď sa adresát po uložení nedozvedel (§ 46 ods. 2 O. s. p.).

Ustanovenie § 46 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. náhradné doručenie obyčajných písomností, teda tých, ktoré nemusia byť doručené do vlastných rúk. Podmienkou náhradného doručenia je zdržovanie sa adresáta v mieste doručenia, čím sa rozumie stav, ktorý adresátovi umožňuje zásielku bezprostredne po náhradnom doručení prevziať od osoby, ktorá písomnosť prevzala namiesto adresáta. Ak nie je možné doručiť písomnosť niektorej z osôb, ktoré sú ochotné obstarat' odovzdanie písomností, môže sa písomnosť uložiť na pošte alebo na orgáne obce o uložení zásielky sa adresát informuje v hodným spôsobom s tým, že ak si adresát písomnosť v odbernej lehote nevyzdvihol, vracia sa súdu.

Písomnosť sa považuje za doručení dňom, keď bola vrátená, pritom nie je rozhodujúce, že sa adresát o tom nedozvedel.

Náhradné doručenie písomnosti je možné aplikovať v prípade, ak nebol adresát písomnosti zastihnutý, hoci sa zdržuje v mieste doručenia. Následkom nevyzdvihnutia písomnosti v tzv. úložnej dobe je vznik fikcie doručenia, to znamená, že zákon za splnenia podmienok nastoľuje skutočnosť, ktorá neexistuje, ale pre účel právnej normy sa považuje za splnenú.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 45 ods. 2 O. s. p. údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti („doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Procesný predpis, ktorý je potrebné aplikovať aj na doručovanie hmotnoprávneho úkonu, ktorým je výpoveď z nájmu bytu, vychádza z pravdivosti údajov uvedených na doručení, resp. zásielke, s ktorou pracuje poštový orgán. To zároveň znamená, že pri posudzovaní postupu doručujúceho orgánu pri doručovaní zásielky sa vychádza z prezumpcie správnosti tohto postupu. Dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že pri doručovaní nebolo postupované v súlade s ust. § 46 O. s. p. zaťažuje ten subjekt, ktorému bola zásielka doručovaná.

V prejednávanej veci to zároveň znamená, že nepostačuje iba tvrdenie žalobkyne o tom, že sa v čase doručovania výpovede v januári 2009 nezdržiavala v mieste trvalého bydliska, pretože ju zaťažuje aj dôkazné bremeno na preukázanie pravdivosti tohto jej tvrdenia. Odvolací súd konštatuje, že v priebehu celého konania, rovnako ani v odvolaní, žalobkyňa neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ktorými by preukázala svoje tvrdenie o tom, že sa v čase doručovania vo svojom byte na [REDAKOVANÉ] nezdržiavala.

Za tejto situácie je správne posúdenie súdu prvého stupňa, ktorý vychádzal z toho, že ak výpoveď zo dňa 19. 1. 2009, doručovaná zo strany žalovaného žalobkyňi listom, ktorý si žalobkyňa nevyzdvihla a ktorý bol vrátený žalovanému dňa 29. 2. 2009 došlo k splneniu podmienok, ktoré umožňujú konštatovanie vzniku fikcie doručenia výpovede nájmu z bytu.

V takomto prípade súd prvého stupňa tiež správne dospel k záverom o plynutí premlčacej doby a jeho rozhodnutie, založené na tom, že žaloba p neplatnosť výpovede bola podaná po uplynutí prekluzívnej lehoty uvedenej v § 711 ods. 6 OZ je správna...»

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého dôkazné bremeno preukázať, že sťažovateľka sa nezdržiavala v mieste svojho trvalého bydliska v čase doručovania ležalo na adresátovi teda na sťažovateľke. K obdobnému záveru už dospel ústavný súd aj skôr v inej veci iného sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 203/07. Takisto nie je možné súhlasiť s názorom sťažovateľky, že pre neexistenciu doručenky (išlo o doporučenú zásielku, pozn.) nebolo možné aplikovať fikciu doručenia podľa § 46 ods. 2 OSP, keďže rozhodné skutočnosti bolo možné určiť z údajov uvedených na vrátenej zásielke. Pokiaľ z dôkazov obsiahnutých v súdnom spise bolo možné určiť okamih vrátenia zásielky a zároveň na obálke nebolo uvedené, že adresát je neznámy, potom je záver krajského súdu o aplikovateľnosti fikcie doručenia dostatočne odôvodnený. Ak sťažovateľka namietala, že je prakticky slepá, resp. zo zdravotných dôvodov nie je dostatočne spôsobilá sa oboznámiť s obsahom doručovaných listín, k jej námietke ústavný súd uvádza, že jej argumentácia pred krajským súdom vychádzajúc z predloženej kópie odvolania nesmerovala k neplatnosti alebo neúčinnosti doručenia zo zdravotných dôvodov, ale výlučne ako argumentácia k doručovanému vyjadreniu sťažovateľky k návrhu

na vypratanie bytu, ktoré vzhľadom na štruktúru vyjadrenia a jej zdravotný stav koncipovala a napísala iná osoba. Teda z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa snaží vzbudiť dojem, že v konaní pred krajským súdom vzniesla námietku, ktorú v skutočnosti nevzniesla a následne namieta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že sa nevysporiadala s jej námietkou. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka prvýkrát použila tento argument až v konaní pred ústavným súdom, preto sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nemohol vysporiadať s takouto námietkou. Navyše, pokiaľ zdravotný stav sťažovateľky už dlhodobejšie sťažoval alebo obmedzoval jej schopnosť riadne právne konať, sťažovateľka sama mohla navrhnúť, resp. zabezpečiť, aby bola vo vlastnom záujme (aj vzhľadom na dlhodobé nezhody s prenajímateľom) všeobecným súdom obmedzená na spôsobilosti na právne úkony v tomto smere.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné

s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdila sťažovateľka vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

Sťažovateľka ďalej namietala aj porušenie svojho základného práva „na nedotknuteľnosť obydlia“ podľa čl. 21 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Ústavný súd vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti konštatuje, že sťažovateľka namietané porušenie jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy odôvodňovala výlučne iba tým, že v dôsledku aplikovaného podľa jej názoru protiústavného výkladu na vec vzťahujúcich sa právnych noriem, v rozpore s ich výslovným znením, bolo napadnutým rozsudkom porušené jej označené právo hmotnej povahy. Z uvedenej argumentácie jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka odvodzuje porušenie svojho označeného práva od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je vylúčené, že z dôvodov namietaných sťažovateľkou mohlo dôjsť tým k porušeniu namietaného základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy. Ústavný súd ďalej konštatuje, že vzhľadom na predmet napadnutého konania pred všeobecnými súdmi, ktorým bolo určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, nezistil ani relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Je nepochybné že predmetné konanie má vplyv na práva sťažovateľky vo vzťahu k jej obydlIU, avšak namietaný článok ústavy chráni iba právo každého pred neoprávneným vstupom, resp. zásahom do obydlia bez súhlasu toho, kto v ňom býva, a v okolnostiach veci v rámci predmetu konania sa žiadna z týchto otázok neriešila.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti je zjavne neopodstatnená, preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol z uvedeného dôvodu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017